

Arrest

nr. 182 062 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 november 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 november 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 december 2016.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat T. OP DE BEECK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden omdat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan hun persoonlijke betrokkenheid bij de bloedvete met de familie B gelet op (i) verzoekers houding geenszins

in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade daar hij zowel in 2015 als in 2016 naar West-Europa is gekomen zonder er een asielaanvraag in te dienen en (ii) de vele tegenstrijdigheden in hun onderlinge verklaringen. Betreffende de bloedvete met de families van de vijf personen die door X. in het café van zijn oom in 1999 zouden vermoord zijn, wordt opgemerkt dat uit niets blijkt dat verzoeker hierom bij terugkeer naar Albanië ook maar enig risico op vervolging of ernstige zou moeten lopen.

2.1. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande bevindingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Ze komen immers niet verder dan het volharden in hun asielmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

2.2. Waar verzoekers in hun verzoekschrift de houding van verzoeker trachten te vergoelijken door opnieuw te stellen dat ze tot op het laatste de hoop gehad hebben dat de situatie zou keren, stelt de Raad vast dat ze zich hier louter beperken tot het herhalen van eerder voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen en volledig voorbij gaan aan wat dienaangaande in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt: "Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat er sinds de vrijlating van X.(...) in februari 2014, hetgeen jullie opsluiting heeft veroorzaakt, verschillende incidenten zijn gebeurd, waarbij er meerdere doden en gewonden zijn gevallen: in juni 2014 raakte N.(...) gewond en werd zijn neef E.(...) per ongeluk gedood; in augustus 2014 werd X.(...) beschoten en hierbij raakte S.(...) L.(...) gewond; op 11 juni 2015 werd X.(...) vermoord. Na al deze incidenten maakte de familie B.(...) aan de verzoekeners duidelijk dat hun woede nog steeds niet was gekoeld en dat ze zou voortgaan met het nemen van bloedwraak. Enige tijd later werd aan uw echtgenote in oktober 2015 duidelijk gemaakt dat het volgende slachtoffer binnen uw familie zou vallen. In het licht van deze opeenstapeling van zwaarwichtige incidenten en gelet op een nauwelijks verholen doodsb bedreiging aan het adres van uw familie nauwelijks drie maanden voor uw familiebezoek in België in januari 2016 mist uw bewering dat u nog hoop op verbetering koesterde elke overtuigingskracht. Het loutere feit dat u na uw familiebezoek in België in januari 2016 gewoon naar Albanië terugkeerde zonder in België een asielaanvraag in te dienen ondermijnt danig de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees het slachtoffer van bloedwraak te worden." Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar ze aldus in gebreke blijven. De Raad wijst er op dat de laattijdige asielaanvraag van verzoekers een indicatie is dat ze internationale bescherming niet dringend nodig achtten. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. De nalatigheid van verzoekers dienaangaande ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde vrees voor vervolging.

Verder slopen in verzoekers hun onderlinge verklaringen tal van tegenstrijdigheden. Dat verzoekers dit gemakshalve afdoen als nuanceverschillen en inaccuraatheid, is niet ernstig te noemen. Immers van echtgenoten die beweren hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken, zoals onder meer deze met betrekking tot de schietpartij op hun appartement op 2 april 2016. Wat deze schietpartij betreft, wordt het volgende gemotiveerd in de bestreden beslissing: "U beweerde dat de politie naar aanleiding van dit incident één keer naar jullie appartement is gekomen. Dit was diezelfde avond nog, ongeveer 15 à 20 minuten nadat u de politie op 2 april 2016 had verwittigd. U was toen afwezig, want u verbleef toen bij uw schoonzus (CGVS II, p. 16; p. 18). Uw echtgenote wist ook van één politiebezoek aan jullie appartement, maar ze situeerde dit politiebezoek een week na het schietincident. Ze veronderstelde overigens dat u toen door de politie werd ondervraagd (CGVS echtgenote II, p. 4). Voorts gaf u aan dat de schade veroorzaakt door de kogelinslagen hersteld werd door een schilder die u niet kende en die niet langer dan een uur werk had om de herstellingswerken uit te voeren. De schade werd hersteld voor uw bezoek aan de politie enige tijd na het schietincident (CGVS II, p. 16-17). Uw echtgenote meende echter dat u die schade had hersteld en dat de herstellingswerken twee dagen in beslag hadden genomen. Hoewel ze niet helemaal zeker was, dacht ze bovendien dat u de schade hersteld had nadat u zelf naar de politie was geweest (CGVS echtgenote II, p. 2-3)."

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er aan het schietincident op 2 april 2016 niet het minste geloof meer gehecht worden. In de mate verzoekers de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden wijten aan vermoeidheid door de lange verhoren, merkt de Raad op dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress en vermoeidheid tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Bovendien blijkt uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit de gehoorverslagen dat verzoekers over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikken om hun asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt voorts vast dat de gehoren op een normale wijze hebben plaatsgevonden en verzoekers geen blijk gaven van extreme vermoeidheid. Verzoekers stelden telkenmale op het einde van de gehoor alle vragen begrepen te hebben, de tolk goed begrepen te hebben en maakten geen enkele opmerking aangaande het verloop van het gehoor. Niets wijst er aldus op dat de toestand van verzoekers tijdens de gehoren dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en die de onlogische verklaringen en tegenstrijdigheden kunnen verklaren.

Voorts gaan verzoekers er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er een hoge graad van corruptie heerst in Albanië en vervalste documenten veelvuldig voorkomen, waaronder attesten die het bestaan van (bloed)wraak bevestigen, (adm. dos., stuk 21, document 1, SRB Albanië "Corruptie en (ver)vals(t)e documenten; document 2, Home Office, Country Information and Guidance), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan het politiedocument d.d. 14 april 2016 en het document van de verzoeningscommissie.

Gelet op voorgaande vaststellingen treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat er aan verzoekers hun beweerde persoonlijke betrokkenheid bij de bloedvete met de familie B. geen geloof kan worden gehecht.

2.3. Wat betreft de overige elementen die verzoekers in het kader van hun asielaanvraag bijbrengen, met name de bloedvete met de families van de vijf personen die door X. in het café van zijn oom in 1999 zouden vermoord zijn, wordt in de bestreden beslissing toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoekers in hun verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 december 2016, voeren verzoekende partijen aan dat zij een aantal belangrijke aspecten willen benadrukken. Verzoekende partijen zijn het er niet mee eens dat hun asielaanvraag wordt bestempeld als laattijdig omdat zij in 2016, na een bezoek in België, terugkeerden naar Albanië. Verzoekende partijen wijzen erop dat rekening dient gehouden te worden met het psychologische klimaat door de jarenlange vervolging en de hoop dat de situatie zou keren. Verzoekende partijen vervolgen dat zij in Albanië twee zaken hebben en niet zomaar hun zaak zouden achterlaten indien dat niet noodzakelijk zou zijn. Verzoekende partijen stellen dat zij de tegenstrijdigheden hebben geduid in hun verzoekschrift: na uren apart gehoord is het normaal dat er nuanceverschillen zijn en trauma maakt dat een reminiscentie wordt vervormd. Verzoekende partijen zijn er ook niet mee eens dat de stukken van de verzoeningscommissie zonder meer worden geweerd omwille van tegenstrijdige verklaringen die genuanceerd zouden moeten worden. Verzoekende partijen menen dat het omgekeerde waar zou moeten zijn, namelijk de stukken van de verzoeningscommissie zijn een begin van bewijs van hun vrees voor vervolging aangezien hun valsheid niet is aangetoond.

4.2. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden omdat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan hun persoonlijke betrokkenheid bij de bloedvete met de familie B. gelet op (i) verzoekers houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade daar hij zowel in 2015 als in 2016 naar West-Europa is gekomen zonder er een asielaanvraag in te dienen en (ii) de vele tegenstrijdigheden in hun onderlinge verklaringen. Betreffende de bloedvete met de families van de vijf personen die door X. in het café van zijn oom in 1999 zouden vermoord zijn, wordt opgemerkt dat uit niets blijkt dat verzoeker hierom bij terugkeer naar Albanië ook maar enig risico op vervolging of ernstige zou moeten lopen.

In de beschikking wordt reeds het volgende gesteld: *“Waar verzoekers in hun verzoekschrift de houding van verzoeker trachten te vergoelijken door opnieuw te stellen dat ze tot op het laatste de hoop gehad hebben dat de situatie zou keren, stelt de Raad vast dat ze zich hier louter beperken tot het herhalen van eerder voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen en volledig voorbij gaan aan wat dienaangaande in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt: “Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat er sinds de vrijlating van X.(...) in februari 2014, hetgeen jullie opsluiting heeft veroorzaakt, verschillende incidenten zijn gebeurd, waarbij er meerdere doden en gewonden zijn gevallen: in juni 2014 raakte N.(...) gewond en werd zijn neef E.(...) per ongeluk gedood; in augustus 2014 werd X.(...) beschoten en hierbij raakte S.(...) L.(...) gewond; op 11 juni 2015 werd X.(...) vermoord. Na al deze incidenten maakte de familie B.(...) aan de verzoeners duidelijk dat hun woede nog steeds niet was gekoeld en dat ze zou voortgaan met het nemen van bloedwraak. Enige tijd later werd aan uw echtgenote in oktober 2015 duidelijk gemaakt dat het volgende slachtoffer binnen uw familie zou vallen. In het licht van deze opeenstapeling van zwaarwichtige incidenten en gelet op een nauwelijks verholen doodsb bedreiging aan het adres van uw familie nauwelijks drie maanden voor uw familiebezoek in België in januari 2016 mist uw bewering dat u nog hoop op verbetering koesterde elke overtuigingskracht. Het loutere feit dat u na*

uw familiebezoek in België in januari 2016 gewoon naar Albanië terugkeerde zonder in België een asielaanvraag in te dienen ondermijnt danig de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees het slachtoffer van bloedwraak te worden." Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar ze aldus in gebreke blijven. De Raad wijst er op dat de laattijdige asielaanvraag van verzoekers een indicatie is dat ze internationale bescherming niet dringend nodig achten. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. De nalatigheid van verzoekers dienaangaande ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde vrees voor vervolging.

Verder slopen in verzoekers hun onderlinge verklaringen tal van tegenstrijdigheden. Dat verzoekers dit gemakshalve afdoen als nuanceverschillen en inaccuraatheid, is niet ernstig te noemen. Immers van echtgenoten die beweren hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken, zoals onder meer deze met betrekking tot de schietpartij op hun appartement op 2 april 2016. Wat deze schietpartij betreft, wordt het volgende gemotiveerd in de bestreden beslissing: "U beweerde dat de politie naar aanleiding van dit incident één keer naar jullie appartement is gekomen. Dit was diezelfde avond nog, ongeveer 15 à 20 minuten nadat u de politie op 2 april 2016 had verwittigd. U was toen afwezig, want u verbleef toen bij uw schoonzus (CGVS II, p. 16; p. 18). Uw echtgenote wist ook van één politiebezoek aan jullie appartement, maar ze situeerde dit politiebezoek een week na het schietincident. Ze veronderstelde overigens dat u toen door de politie werd ondervraagd (CGVS echtgenote II, p. 4). Voorts gaf u aan dat de schade veroorzaakt door de kogelinslagen hersteld werd door een schilder die u niet kende en die niet langer dan een uur werk had om de herstellingswerken uit te voeren. De schade werd hersteld voor uw bezoek aan de politie enige tijd na het schietincident (CGVS II, p. 16-17). Uw echtgenote meende echter dat u die schade had hersteld en dat de herstellingswerken twee dagen in beslag hadden genomen. Hoewel ze niet helemaal zeker was, dacht ze bovendien dat u de schade hersteld had nadat u zelf naar de politie was geweest (CGVS echtgenote II, p. 2-3)."

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er aan het schietincident op 2 april 2016 niet het minste geloof meer gehecht worden. In de mate verzoekers de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden wijten aan vermoeidheid door de lange verhoren, merkt de Raad op dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress en vermoeidheid tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Bovendien blijkt uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit de gehoorverslagen dat verzoekers over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikken om hun asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt voorts vast dat de gehoren op een normale wijze hebben plaatsgevonden en verzoekers geen blijk gaven van extreme vermoeidheid. Verzoekers stelden telkenmale op het einde van de gehoor alle vragen begrepen te hebben, de tolk goed begrepen te hebben en maakten geen enkele opmerking aangaande het verloop van het gehoor. Niets wijst er aldus op dat de toestand van verzoekers tijdens de gehoren dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en die de onlogische verklaringen en tegenstrijdigheden kunnen verklaren.

Voorts gaan verzoekers er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er een hoge graad van corruptie heerst in Albanië en vervalste documenten veelvuldig voorkomen, waaronder attesten die het bestaan van (bloed)wraak bevestigen, (adm. dos., stuk 21, document 1, SRB Albanië "Corruptie en (ver)vals(t)e documenten; document 2,

Home Office, Country Information and Guidance), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan het politiedocument d.d. 14 april 2016 en het document van de verzoeningscommissie."

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voornoemde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het herhalen van de in hun verzoekschrift aangevoerde middelen, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren. De Raad heeft zich in voornoemde beschikking reeds op uitgebreide wijze uitgesproken over de ter terechtzitting hernomen argumenten en ziet niet in op welke wijze het louter herhalen van de middelen die reeds werden beoordeeld en onvoldoende werden bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS